

Arrest

nr. 308 160 van 12 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 / 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. VAEREWYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 3 november 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtun te zijn. U bent geboren en getogen in Shirgal in het district Shinwari in de provincie Nangarhar. U bent niet geschoold. U werkte sinds 6 jaar als naaier. Uw winkel was gelegen in de bazaar van uw dorp, vlakbij uw huis. U begon als stagiair toen u 11-12 jaar was en na 2 jaar kocht u de winkel over. U maakte traditionele Afghaanse kledij. Sinds 5 maanden voor de val paste u ook legeruniformen aan. Een man uit Kalaw kwam toen bij u om de zaak te bespreken en daarna bracht hij kleren mee. Hij was de enige voor wie u legeruniformen aanpaste en hij kwam in totaal zo'n 4 keer bij u met hetzelfde uniform. Uw vader werkte voor het leger. Sinds een jaar voor de val was hij gestationeerd in de luchthaven van Jalalabad. Een maand voor de machtsovername belde hij voor de laatste keer naar uw familie. Sindsdien is hij onbereikbaar en u heeft geen idee wat er met hem is gebeurd. Na zijn verdwijning, 2 dagen na de machtsovername, kwam de taliban bij u thuis toen u op het punt stond naar uw winkel te vertrekken. Ze vertelden u dat uw vader medeplichtig was met hun vijanden. Ze eisten dat u hen alle recente informatie gaf over uw vader. Ze benadrukten dat u alles wat u de komende dagen hoorde moest delen anders zouden ze u doden. Op de 24e dag na de machtsovername kwamen ze opnieuw naar uw huis met het excuus dat ze uw huis gingen doorzoeken. In die dagen had iemand verklikt dat u ook legeruniformen naaide. Uw moeder had een oud koffertje voor juwelen waarin ze uw vaders documenten bijhield. Tijdens de huiszoeking hield ze dit bij haar en daarom heeft de taliban ze niet gevonden. Alles foto's en documenten die ze wel vonden hebben ze verbrand. Ze namen u toen mee naar het districtshuis en stelden u een heleboel vragen over uw vader. Het taliban lid verklaarde dat hij u zou doden als u niet de juiste info zou geven over uw vader. U antwoordde dat u het niet wist maar hij geloofde u niet. Daarna vermeldde hij uw job als naaier en het feit dat u ook uniformen naaide. Het taliban lid verklaarde dat hij een huiszoeking had bevolen aan andere taliban leden en indien ze bewijs vonden mochten ze u ter plekke vermoorden. Daarna staken ze u in het detentielokaal waar u een paar uur verbleef, tot de dorpsoudsten kwamen om zichzelf als borg voor u te stellen. Ze lieten u toen gaan maar zeiden dat de procedure niet beëindigd was en dat ze u binnen 3-4 dagen opnieuw zouden opzoeken om de kwestie van de uniformen uit te klaren. Uw moeder zei dat ze de taliban ervan verdacht uw vader reeds vermoord te hebben en u vrij was om naar het buitenland te vertrekken. Uw maternale oom kwam toen en regelde uw vertrek. Na anderhalve maand was u in Turkije en nam u contact op met uw moeder, die u vertelde dat ze 3 dagen na uw vertrek een oproepingsbrief hadden gestuurd. Aangezien u niet kwam opdagen, riepen ze uw oom en de 2 dorpsoudsten, die zich eerder borg voor u hadden gesteld, op. De taliban zei tegen hen dat hij u had vrijgelaten op hun vraag en het hun verantwoordelijkheid is u terug te vinden. Uw oom verklaarde dat u samen woonde met uw moeder en dat hij niet wist dat u vertrok maar hij zijn best zou doen om u terug te vinden. Sindsdien heeft uw oom geen last meer van de taliban.

U verliet Afghanistan 25 dagen na de machtsovername.

U diende in België verzoek tot internationale bescherming in op 3 november 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw en uw vaders taskara, een visitekaartje en foto's van uw werk, een blad met maatafmetingen, een kopie van de legerbadge, bankkaart en andere werkdocumenten van uw vader, foto's van uw vader, een foto van uzelf als kind met uw vader, een kopie van de dreigbrief, een werkcontract van uw job in België bij een nachtwinkel alsook een brief van de werkgever en een attest van een cursus Nederlands.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 november 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op minimum 23 jaar en waarschijnlijk ligt deze nog hoger'. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen

neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader vermist is.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het bijzonder is dat u geen anekdote over uw vaders werk weet te vertellen. U kan verder ook niets vertellen over incidenten waarin uw vader betrokken was. Nochtans verklaarde u dat dat meermaals gebeurde (CGVS, p.15). U verklaarde dat hij niet elke dag thuis kwam om het aan u te vertellen. U geeft echter aan dat uw vader meerdere keren gewond raakte (CGVS, p.15). Het is niet geloofwaardig dat u of uw familie, op het moment dat uw vader gewond thuis komt, niet zouden vragen naar de oorzaak van zijn verwondingen, of hij deze niet zelf zou meedelen. Gevraagd of u ooit vroeg naar zijn werk, antwoordde u dat u dat inderdaad deed maar hij antwoordde dat u te jong was en hij u zou inschrijven bij het regime van zodra u 18 jaar was (CGVS, p.15). Het zou echter logisch zijn dat uw vader, als hij van plan is u ook in te schrijven in het leger, u net wel op de hoogte zou houden of meer zou vertellen over zijn werk bij het leger. Hiermee geconfronteerd herhaalde u gewoon dat hij niet veel over zijn dienst vertelde (CGVS, p.15).

U legde daarnaast foto's voor van uw vader in dienst. Het is echter niet geloofwaardig dat uw vader niks zou willen delen over zijn werk, maar u wel foto's ervan zou doorsturen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u hem vroeg enkele foto's te sturen omdat u hem miste (CGVS, p.22). Deze verklaring kan niet overtuigen.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat uw vader problemen zou hebben met de taliban omwille van zijn beroep daar u aangaf dat niemand van de dorpelingen wist wat zijn beroep was (CGVS, p.14). U gaf aan dat jullie het geheim wisten te houden tot op het moment dat hij naar Jalalabad overgeplaatst werd, een jaar voor de machtsovername, en mensen vanaf dan uit zichzelf waren te weten gekomen dat hij er werkte (CGVS, p.14). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader het al die tijd zonder probleem wist geheim te houden en dat, zonder een verandering in zijn eigen gedrag, plots en vanzelf zou veranderen. Bovendien was hij gestationeerd in Jalalabad en woonde u in het district Shinwar. Tussen Shinwar en Jalalabad liggen nog 3 andere districten (Blauwe map, stuk 3). Het is dus ook niet zo dat uw vader vlakbij werkte en uw dorpelingen hem gewoon aan het werk zagen. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de dorpelingen het wisten kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat ook de taliban niet op de hoogte waren van de job van uw vader.

Bovendien werkte uw vader al sinds een jaar voor de machtsovername in Jalalabad (CGVS, p.12). U gaf aan dat hij, net als andere passagiers onderweg van Jalalabad naar huis gecontroleerd werd (CGVS, p.15). U gaf eveneens aan dat de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren in uw regio en de naburige districten (CGVS, p.8). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de dorpelingen, en daarmee ook de taliban, gedurende die tijd wisten dat uw vader voor het leger werkte, maar uw vader gedurende dat jaar nooit problemen zou ondervinden terwijl de taliban wel reeds aanwezig is en controles uitvoert alsook mensen aanvalt in hun huizen (CGVS, p.8).

U verklaarde bovendien dat uw oom, die chauffeur was, om de 2-3 dagen naar Jalalabad ging (CGVS, p.16). U verklaarde eveneens dat hij na de machtsovername naar Jalalabad ging om uw vader te vinden of aan iemand inlichtingen te vragen (CGVS, p.16). De luchthaven was echter vol met taliban leden en dus kon hij er niet met niemand spreken. Geconfronteerd met de vraag waarom uw oom een maand zou wachten om informatie te zoeken in Jalalabad, antwoordde u dat jullie geen idee hadden dat hij vermist was omdat jullie anders ook maar 1 of 2 keer per maand contact hadden (CGVS, p.16). Het is echter weinig aannemelijk dat uw oom, die elke 2-3 dagen in Jalalabad was, niet eerder zou proberen contact met uw vader te maken. Uw vader was bovendien gestationeerd in de provincie Nangarhar, waar de taliban aanwezigheid reeds voor de machtsovername sterk was. Men kan dus van uw oom en uw volledige familie, een sterkere alertheid

verwachten, zeker 2 weken voor de de facto machtsovername. U gaf zelf aan dat uw vader 1 of 2 keer per maand belde. Het zou dus aannemelijker zijn dat uw oom, aangezien hij toch zo vaak in Jalalabad kwam, na het verstrijken van een halve maand, al eens zou hebben nagegaan of alles ok was.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de problemen die voortkomen uit uw job als kleermaker bij de DVZ niks gezegd heeft. U anticipeerde hierop door in het begin van uw onderhoud op het CGVS aan te geven dat u op de dag van uw interview ziek was en niet de goede documenten had (CGVS, p.2). Het is echter niet geloofwaardig dat u omwille van ziekte niet de volledige uiteenzetting zou doen van uw problemen. Het is ook niet geloofwaardig dat het ontbreken van documenten, waarvan u weet dat u ze heeft, u zou onthouden over uw problemen te vertellen. Tot slot heeft u voor uw onderhoud op het CGVS reeds 2 interviews gehad bij de DVZ. Zowel op uw MENA interview van 3 november 2022 (DVZ, MENA p.3) als op uw DVZ interview van 21 maart 2023 (DVZ, vragenlijst CGVS, p.2), maakte u enkel melding van problemen met de taliban omwille van uw vaders job bij het leger. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op geen van deze 2 interviews de kans zou genomen hebben uw persoonlijke problemen uiteen te zetten, terwijl deze wel de reden van uw vertrek vormen.

Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Daarnaast verklaarde u dat uw vader niet in staat was zijn legeruniform mee te nemen naar huis (CGVS, p.15). Het is dan ook niet aannemelijk dat deze persoon voor wie u het uniform aanpaste wel in staat zou zijn om zijn uniform mee te nemen, weg van zijn werkplaats. Dat u bovendien verklaart dat hij verplicht was zijn uniform naar u te brengen om te naaien (CGVS, p.11), valt niet te rijmen met de verklaring dat uw vader zijn uniform niet mocht meebrengen, zelfs niet om te wassen (CGVS, p.14).

Het is bovendien bijzonder dat deze persoon met hetzelfde uniform 4 keer moest langskomen. U kon ook niet concreet aangeven welke aanpassingen u telkens gedaan had aan zijn uniform. U antwoordde zeer abstract dat u het een beetje aanpaste, verkleinen of vergroten, of er iets op naaide of plakte (CGVS, p.11/12). Wanneer u gevraagd werd wat u dan precies op zijn uniform moest naaien, antwoordde u "alles wat ze me vroegen maar meestal ging het over verkleinen of vergroten hier of hier" (CGVS, p.11). Het is bijzonder dat u zich niet kan herinneren wat u precies aan het uniform veranderde. U had slechts één klant die naar u kwam met zijn legeruniform en u heeft hem 4 maal gezien. Dat u bovendien zegt dat het meestal vergroten of verkleinen was, slaat nergens op. Het was telkens dezelfde persoon die naar u kwam (CGVS, p.12). Het is dan ook in geen geval aannemelijk dat hij de ene keer zou komen om zijn uniform te vergroten en de andere keer zou komen om het te verkleinen. Het feit dat u op beide opnoemt doet sterk vermoeden dat u in realiteit nooit zijn uniform heeft aangepast en enkel opsomt welke aanpassingen hypothetisch mogelijk zijn. Bovendien was dit in de periode vlak voor de machtsovername en heeft het geleid tot uw vertrek. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dergelijke zaken niet meer zou kunnen herinneren en zou kunnen preciseren.

Dat deze persoon niet gewoon een nieuw uniform zou vragen, in plaats van elke maand (CGVS, p.12) met hetzelfde uniform (CGVS, p.12) naar de kleermaker te gaan om het te vergroten al dan niet te verkleinen, is niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet wist waarom ze verplicht waren naar u te komen (CGVS, p.11).

Dat deze persoon hiervoor bovendien naar uw winkel zou komen, terwijl hij aan de overkant van de rivier woonde (CGVS, p.11), is niet aannemelijk. U verklaarde dat het op een vrijdagmiddag was en de andere toen gesloten waren, omdat vrijdag een rustdag is en mensen gaan bidden, waardoor hij bij u terecht kwam (CGVS, p.12). Gevraagd hoe het kwam dat hij in uw dorp was, antwoordde u dat hij op zoek was naar iemand die zijn uniform kon aanpassen (CGVS, p.12). Het is echter niet aannemelijk dat deze persoon op een vrijdagmiddag, wanneer alles gesloten is, in een dorp over de rivier, besluit op zoek te gaan naar iemand om zijn uniform aan te passen. Zelfs als u toevallig de enige was in de omstreken die open was op dat moment, is het niet geloofwaardig dat het maken van dat uniform specifiek op dat moment hoefde te gebeuren. Als het werkelijk zo dringend was om het uniform te maken, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat hier binnen de dienst van deze persoon voorzieningen voor zouden zijn.

Dat de taliban u bovendien als ongelovige zouden bestempelen omdat u in totaal 4 keer een uniform van iemand van het leger zou aangepast hebben is weinig aannemelijk. Geconfronteerd met de vraag of de

taliban op dat moment, vlak na de machtsovername, niks beters te doen hebben dan iemand die een paar keer uniformen aangepast heeft te vervolgen, antwoordde u dat ze u onder druk zetten door de job van uw vader en ook omdat u meegewerkt heeft door uniformen aan te passen (CGVS, p. 23). U heeft de bedreigingen aan uw vaders adres echter niet aannemelijk gemaakt. Dat u dus daardoor problemen zou ondervinden met de taliban, is niet geloofwaardig. Dat de taliban u met de dood zouden bedreigen louter omdat u 4 keer een uniform heeft aangepast, is dat evenmin.

Bovendien werkte u niet alleen in uw kledingzaak. U had 2 mensen die bij u in de winkel werkten (CGVS, p.7). Volgens uw verklaringen bevinden deze mensen zich tot op heden nog in Afghanistan (CGVS, p.22) én houden ze nog steeds de winkel open. Het is niet geloofwaardig dat het werken aan het uniform dermate problemen voor u opleverde dat u het land diende te verlaten, maar uw collega's nog steeds zonder probleem de winkel kunnen openhouden. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u het uniform thuis naaide en niet in uw winkel (CGVS, p.22). U verklaarde dat iemand aan de taliban verklikt moest hebben dat u uniformen naaide (CGVS, p.1/17). Uit deze verklaring blijkt niet dat deze persoon vermeldde dat u dat enkel thuis deed. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban niet zou denken dat u het in de klerwinkel zou doen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u deze bedreiging zou ondervinden maar uw collega's hier volledig van gevrijwaard zouden blijven. Zelfs als de taliban zouden weten dat uw collega's er niks mee te maken hebben kan ervan uitgegaan worden, gelet op hun gedrag jegens u betreffende de job van uw vader, dat ze uw collega's ook als medeplichtig zouden zien. U verklaarde namelijk dat de taliban u medeplichtig noemden, louter omwille van het werk van uw vader, waar u ook niks mee te maken had (CGVS, p.17).

Het is bovendien bijzonder dat de taliban u zouden uitvragen over de activiteiten van uw vader, terwijl uw moeder gelooft dat het net de taliban zijn die hem vermoord hebben (CGVS, p.18). Het spreekt voor zich dat het niet geloofwaardig is dat de taliban zich hiermee zouden bezighouden terwijl ze uw vader zelf vermoord zouden hebben. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u geen concrete informatie heeft over uw vaders verdwijning (CGVS, p.23).

Dat de taliban bovendien 22 dagen zouden wachten om u voor de 2e maal te benaderen, is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u voor de eerste maal benaderd werd 2 dagen na de machtsovername (CGVS, p.23). Ze kwamen toen naar uw huis en dreigden ermee u te vermoorden als u geen informatie gaf over uw vader. Ze wachtten toen tot de 24e dag na de machtsovername om u opnieuw te benaderen (CGVS, p.23). Niet alleen is het niet geloofwaardig dat ze zo lang zouden wachten om u opnieuw te benaderen, dat ze u bovendien opnieuw zouden laten gaan zonder dat u antwoordde op hun vragen, terwijl ze u de eerste keer al met de dood bedreigden, is niet aannemelijk. U gaf aan dat ze u die keer meenamen naar het districtshuis, nadat ze uw huis doorzochten (CGVS, p.17).

Tijdens die huiszoeking hebben 7 taliban leden alles aangeraakt en bekeken (CGVS, p.17). Al uw vaders spullen hebben ze toen verbrand. Uw moeder had echter een koffertje voor juwelen, waarin ze de belangrijke documenten van uw vader bewaarde. Tijdens de huiszoeking hield ze dat koffertje vast waardoor de taliban het niet gevonden hebben (CGVS, p.20). Geconfronteerd met de eigenaardigheid hiervan antwoordde u dat ze het onder haar kleren verstopte en de taliban niet in detail op haar gelet hebben (CGVS, p.20). Dit is geenszins geloofwaardig. Het koffertje in kwestie bevatte volgens uw verklaringen de door u voorgelegde documenten van uw vader. Dit betreft verschillende certificaten van A4 formaat alsook enkele badges. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder een koffer van die grootte onder haar kleren kon verstoppen zonder de aandacht van de taliban leden te trekken. Dat ze bovendien de tijd gehad zou hebben dit koffertje te gaan halen en dan ook nog te verstoppen, op het moment dat 7 taliban leden uw huis binnenkomen en beginnen te doorzoeken, is niet aannemelijk. Dat de documenten van uw vader op dat moment in dat koffertje zouden zitten terwijl uw vader vermist is en de laatste plaats waar hij was zijn werk is, is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat hij de documenten niet nodig had op zijn werk (CGVS, p.20). Opnieuw geconfronteerd met de eigenaardigheid dat uw vader zijn werkbades niet zou nodig hebben op het werk antwoordde u dat het niet de originelen waren maar kopieën (CGVS, p.21). Het is echter bijzonder dat uw vader kopieën zou maken van die documenten voor jullie thuis terwijl jullie deze niet nodig hebben. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet weet waarom dat was, het was uw vader zijn zaak en dus zijn keuze (CGVS, p.21). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader uw gezin op die manier, onnodig, in gevaar zou brengen.

U verklaarde dat u na de huiszoeking werd meegenomen naar het districtshuis waar u enkele uren vastgehouden werd (CGVS, p.17). Daar dit reeds de 2e keer was dat de taliban u benaderden en dreigden u te vermoorden werd u geconfronteerd met de vraag waarom de taliban u niet gewoon dan en daar zouden vermoorden als dat hun wens was. U antwoordde dat het mogelijks de bedoeling was van de taliban om uw vader te lokken op die manier (CGVS, p.24). U verklaarde echter dat u maar 2 uur heeft vastgezeten (CGVS, p.24). Het is geenszins geloofwaardig dat de taliban geloofden dat dat voldoende zou zijn om uw vader, die op dat moment bijna een maand spoorloos is, opnieuw tevoorschijn te laten komen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het dankzij uw oom en de 2 dorpsouders was dat u zo snel vrij was en u anders mogelijks nog dagen had vastgezeten (CGVS, p.24). Het is niet geloofwaardig dat de taliban zo zouden afwijken van hun plannen louter omdat uw oom en 2 dorpsouders, mensen waar de op dat moment regerende taliban geen verantwoording aan heeft af te leggen, hen dat vragen.

U werd toen vrijgelaten omdat uw maternale oom toen samen met enkele dorpsouders gekomen is, om zichzelf garant te stellen voor u (CGVS, p.17). Het is niet geloofwaardig dat de taliban u zou laten gaan omdat

2 dorpsoudsten en uw oom dat vragen, zeker niet omdat de persoon die u ondervraagde in het districtshuis aangaf dat hij de taliban leden die de huiszoeking deden de opdracht had gegeven u terplekke te vermoorden als ze bewijs vonden (CGVS, p.17). Hij liet u toen gaan en benadrukte dat uw procedure niet beëindigd was maar dat hij binnen 3-4 dagen opnieuw iemand zou sturen (CGVS, p.17). Hij zou toen aan 3 mensen gaan vragen over uw job als naaier van uniformen en als die 3 mensen het bevestigden zou hij u doden. Het is niet aannemelijk dat de taliban u zouden laten gaan en de kans laten te vluchten in plaats van u 3-4 dagen in het detentielokaal vast te houden, des te meer omdat ze op dat moment reeds de volledige controle hadden.

Dat 2 dorpsoudsten zich bovendien garant zouden stellen voor iemand die ze totaal niet kennen overtuigt geenszins. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het hun plicht was als dorpsoudsten u te verdedigen (CGVS, p.24). Dit is echter niet geloofwaardig.

Dat deze bovendien na uw vertrek geen problemen meer ondervonden met de taliban is dat evenmin. Daar u oom en dorpsoudsten zich garant stelden voor u en u daarom vrijgelaten werd, is het aannemelijk dat zij verantwoordelijk gesteld zouden worden voor het feit dat u gevlucht was. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw oom had verteld dat u 's nachts vertrokken was en zelfs uw moeder het niet wist (CGVS, p.23). Het is echter niet geloofwaardig dat ze uw oom geloven, en dan ook gerust laten, wanneer hij dat verklaart maar ze u niet geloofden toen u verklaarde dat u niks wist over de huidige situatie van uw vader. Hiermee geconfronteerd antwoordde u eerst driemaal naast de kwestie alvorens u uiteindelijk verklaarde dat het mogelijks 2 verschillende zaken waren omdat uw vader voor het leger had gewerkt en uw oom zich gewoon garant stelde (CGVS, p.24). Dit houdt echter geen steek. Bovendien is de maatschappij in Afghanistan zo gestoeld op sociale en familiale banden dat uw oom, na de beschuldigingen en bedreigingen aan uw en uw vaders adres, alle krediet reeds verloren zou hebben. Het is dan ook in geen geval geloofwaardig dat de taliban na uw vertrek geen andere vragen meer hadden voor uw oom en deze dus ook gewoon lieten begaan, nadat hij zich garant had gesteld voor uw vrijlating. Dat hij wegkomt door te zeggen dat hij een fout heeft gemaakt door zich garant te stellen voor u (CGVS, p.23), valt niet te rijmen met het gedrag van de taliban jegens u wanneer ze u uithoren over uw vader. Daar ze na uw vertrek ook niet meer aan uw oom komen vragen waar u zich momenteel bevindt (CGVS, p.25), terwijl ze hem erop hadden gewezen dat het zijn verantwoordelijkheid was u terug te vinden (CGVS, p.18), kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u, wanneer u terug zou keren naar Afghanistan, geen last meer zou ondervinden.

Ten slotte is het niet geloofwaardig dat u op het moment van u vertrek, 25 dagen na de machtsovername, zonder probleem van uw dorp tot Kabul en dan Nimroz kon geraken. U gaf aan dat u met de auto was (CGVS, p.24). Gevraagd hoe u dan ongezien daar kon geraken terwijl de taliban op dat moment overal controle had, antwoordde u dat u nergens gecontroleerd werd (CGVS, p.24). Dit is niet geloofwaardig. Het is niet aannemelijk dat de taliban, op zo een korte tijd na de machtsovername, geen controles zouden uitvoeren, zeker in de hoofdstad. Nimroz ligt bovendien helemaal aan de andere kant van het land. Het is geenszins geloofwaardig dat u over die hele afstand nergens in aanraking kwam met taliban leden.

U gaf op het einde van uw onderhoud aan dat u sinds uw aankomst in België kennis heeft gemaakt met de regels en waarden van dit land en u hetzelfde leven wenst te leiden als mensen hier (CGVS, p.25). Gevraagd naar welke waarden u precies bedoelde antwoordde u menselijkheid. Daarnaast verklaarde u dat u hier vrij bent om uw baard te scheren maar daar in Afghanistan geen recht toe heeft (CGVS, p.25)

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw stijl van kledij en haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 22-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Er dient gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met

stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. U dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat u omwille van uw verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In casu is dit niet het geval.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor die van uw vader. U legde ook een visitekaartje voor van uw werk als kleermaker. Het is bijzonder dat u als analfabeet een dergelijke kaart gemaakt zou kunnen hebben. Hoe dan ook kan dit visitekaartje, samen met de foto's van u en het blad met daarop de maatafmeting louter aantonen dat u als kleermaker gewerkt heeft, hetgeen hier niet betwist wordt. Van de badges en documenten van uw vader weet u van geen van de documenten te specificeren wat het precies is. Ter uwer verdediging haalde u aan dat u ongeschoold bent en het dus onmogelijk is voor u de inhoud te kennen (CGVS, p.21). Geconfronteerd met het feit dat u meer informatie had kunnen vragen aan uw oom, antwoordde u bevestigend (CGVS, p.21). Hierop antwoordde u dan weer dat u niet wist over welke documenten vragen te stellen (CGVS, p.21). Dat u over dergelijke zaken tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met achtergebleven familieleden in Afghanistan. Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om er zich terdege over te informeren. Sedert uw aankomst in België op 16 december 2022 is intussen ongeveer een jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over de voorgelegde documenten.

Daarnaast kan u ook geen enkele recente foto voorleggen van u met uw vader. U legde een kinderfoto neer waarvan u verklaarde dat u het bent met uw vader. Gevraagd of u geen recente heeft, antwoordde u dat al uw foto's in de huiszoeking werden verbrand (CGVS, p.20). U verklaarde echter dat de foto in kwestie geprint werd vanuit uw gsm (CGVS, p.20). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zo een oude foto op uw gsm zou hebben maar geen enkele recente foto zou bezitten op die gsm. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nooit de kans had een recentere te trekken (CGVS, p.20). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u geen recente heeft omdat de taliban alle foto's verbrand hadden. Van de kopie van de dreigbrief die u voorlegt, heeft u geen idee over de inhoud (CGVS, p.19). Dat u opnieuw niet meer informatie vroeg, over een brief waar u persoonlijk in bedreigd werd, is bijzonder. Het werkcontract en de brief van uw werkgever, zijn irrelevant voor de beoordeling van uw dossier. Hetzelfde geldt voor uw attest van de cursus Nederlands. Het feit dat u werkt in België en tracht de taal te leren zijn geen factoren die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Uit uw onderhoud blijkt dat ook de mensen waarmee u zich omringt hier in België Afghanen uit het opvangcentrum zijn (CGVS, p.7-8). Er kan dan ook redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat uw activiteiten in België niet van die aard zijn dat ze u zouden beletten opnieuw te aarden in de Afghaanse samenleving.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dergelijke die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022;
- het rapport "Afghanistan – Country Focus" van EUAA van december 2023;
- het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022;

- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij als naaiër legeruniformen aanpaste en omdat zijn vader lid was van het voormalige Afghaanse leger. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker zich, zoals blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, ten onrechte als minderjarige voordeed, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid;

(ii) geen geloof kan worden gehecht aan het werk van verzoekers vader bij het voormalige Afghaanse leger en de problemen die hij en zijn vader omwille hiervan zouden hebben gekend:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het bijzonder is dat u geen anekdote over uw vaders werk weet te vertellen. U kan verder ook niets vertellen over incidenten waarin uw vader betrokken was. Nochtans verklaarde u dat dat meermaals gebeurde (CGVS, p.15). U verklaarde dat hij niet elke dag thuis kwam om het aan u te vertellen. U geeft echter aan dat uw vader meerdere keren gewond raakte (CGVS, p.15). Het is niet geloofwaardig dat u of uw familie, op het moment dat uw vader gewond thuis komt, niet zouden vragen naar de oorzaak van zijn verwondingen, of hij deze niet zelf zou meedelen. Gevraagd of u ooit vroeg naar zijn werk, antwoordde u dat u dat inderdaad deed maar hij antwoordde dat u te jong was en hij u zou inschrijven bij het regime van zodra u 18 jaar was (CGVS, p.15). Het zou echter logisch zijn dat uw vader, als hij van plan is u ook in te schrijven in het leger, u net wel op de hoogte zou houden of meer zou vertellen over zijn werk bij het leger. Hiermee geconfronteerd herhaalde u gewoon dat hij niet veel over zijn dienst vertelde (CGVS, p.15).

U legde daarnaast foto's voor van uw vader in dienst. Het is echter niet geloofwaardig dat uw vader niks zou willen delen over zijn werk, maar u wel foto's ervan zou doorsturen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u hem vroeg enkele foto's te sturen omdat u hem miste (CGVS, p.22). Deze verklaring kan niet overtuigen.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat uw vader problemen zou hebben met de taliban omwille van zijn beroep daar u aangaf dat niemand van de dorpelingen wist wat zijn beroep was (CGVS, p.14). U gaf aan dat jullie het geheim wisten te houden tot op het moment dat hij naar Jalalabad overgeplaatst werd, een jaar voor de machtsovername, en mensen vanaf dan uit zichzelf waren te weten gekomen dat hij er werkte (CGVS, p.14). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader het al die tijd zonder probleem wist geheim te houden en dat, zonder een verandering in zijn eigen gedrag, plots en vanzelf zou veranderen. Bovendien was hij gestationeerd in Jalalabad en woonde u in het district Shinwar. Tussen Shinwar en Jalalabad liggen nog 3 andere districten (Blauwe map, stuk 3). Het is dus ook niet zo dat uw vader vlakbij werkte en uw dorpelingen hem gewoon aan het werk zagen. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de dorpelingen het wisten kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat ook de taliban niet op de hoogte waren van de job van uw vader.

Bovendien werkte uw vader al sinds een jaar voor de machtsovername in Jalalabad (CGVS, p.12). U gaf aan dat hij, net als andere passagiers onderweg van Jalalabad naar huis gecontroleerd werd (CGVS, p.15). U gaf eveneens aan dat de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren in uw regio en de naburige districten (CGVS, p.8). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de dorpelingen, en daarmee ook de taliban, gedurende die tijd wisten dat uw vader voor het leger werkte, maar uw vader gedurende dat jaar nooit problemen zou ondervinden terwijl de taliban wel reeds aanwezig is en controles uitvoert alsook mensen aanvalt in hun huizen (CGVS, p.8).

U verklaarde bovendien dat uw oom, die chauffeur was, om de 2-3 dagen naar Jalalabad ging (CGVS, p.16). U verklaarde eveneens dat hij na de machtsovername naar Jalalabad ging om uw vader te vinden of aan iemand inlichtingen te vragen (CGVS, p.16). De luchthaven was echter vol met taliban leden en dus kon hij er met niemand spreken. Geconfronteerd met de vraag waarom uw oom een maand zou wachten om informatie te zoeken in Jalalabad, antwoordde u dat jullie geen idee hadden dat hij vermist was omdat jullie anders ook maar 1 of 2 keer per maand contact hadden (CGVS, p.16). Het is echter weinig aannemelijk dat uw oom, die elke 2-3 dagen in Jalalabad was, niet eerder zou proberen contact met uw vader te maken. Uw vader was bovendien gestationeerd in de provincie Nangarhar, waar de taliban aanwezigheid reeds voor de machtsovername sterk was. Men kan dus van uw oom en uw volledige familie, een sterkere alertheid verwachten, zeker 2 weken voor de de facto machtsovername. U gaf zelf aan dat uw vader 1 of 2 keer per maand belde. Het zou dus aannemelijker zijn dat uw oom, aangezien hij toch zo vaak in Jalalabad kwam, na het verstrijken van een halve maand, al eens zou hebben nagegaan of alles ok was.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”;

(iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend omdat hij als naaiër legeruniformen aanpaste:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de problemen die voortkomen uit uw job als kleermaker bij de DVZ niks gezegd heeft. U anticepeerde hierop door in het begin van uw onderhoud op het CGVS aan te geven dat u op de dag van uw interview ziek was en niet de goede documenten had (CGVS, p.2). Het is echter niet geloofwaardig dat u omwille van ziekte niet de volledige uiteenzetting zou doen van uw problemen. Het is ook niet geloofwaardig dat het ontbreken van documenten, waarvan u weet dat u ze heeft, u zou onthouden over uw problemen te vertellen. Tot slot heeft u voor uw onderhoud op het CGVS reeds 2 interviews gehad bij de DVZ. Zowel op uw MENA interview van 3 november 2022 (DVZ, MENA p.3) als op uw DVZ interview van 21 maart 2023 (DVZ, vragenlijst CGVS, p.2), maakte u enkel melding van problemen met de taliban omwille van uw vaders job bij het leger. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op geen van deze 2 interviews de kans zou genomen hebben uw persoonlijke problemen uiteen te zetten, terwijl deze wel de reden van uw vertrek vormen.

Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Daarnaast verklaarde u dat uw vader niet in staat was zijn legeruniform mee te nemen naar huis (CGVS, p.15). Het is dan ook niet aannemelijk dat deze persoon voor wie u het uniform aanpaste wel in staat zou zijn om zijn uniform mee te nemen, weg van zijn werkplaats. Dat u bovendien verklaart dat hij verplicht was zijn uniform naar u te brengen om te naaien (CGVS, p.11), valt niet te rijmen met de verklaring dat uw vader zijn uniform niet mocht meebrengen, zelfs niet om te wassen (CGVS, p.14).

Het is bovendien bijzonder dat deze persoon met hetzelfde uniform 4 keer moest langskomen. U kon ook niet concreet aangeven welke aanpassingen u telkens gedaan had aan zijn uniform. U antwoordde zeer abstract dat u het een beetje aanpaste, verkleinen of vergroten, of er iets op naaide of plakte (CGVS, p.11/12). Wanneer u gevraagd werd wat u dan precies op zijn uniform moest naaien, antwoordde u "alles wat ze me vroegen maar meestal ging het over verkleinen of vergroten hier of hier" (CGVS, p.11). Het is bijzonder dat u zich niet kan herinneren wat u precies aan het uniform veranderde. U had slechts één klant die naar u kwam met zijn legeruniform en u heeft hem 4 maal gezien. Dat u bovendien zegt dat het meestal vergroten of verkleinen was, slaat nergens op. Het was telkens dezelfde persoon die naar u kwam (CGVS, p.12). Het is dan ook in geen geval aannemelijk dat hij de ene keer zou komen om zijn uniform te vergroten en de andere keer zou komen om het te verkleinen. Het feit dat u beide opnoemt doet sterk vermoeden dat u in realiteit nooit zijn uniform heeft aangepast en enkel opsomt welke aanpassingen hypothetisch mogelijk zijn. Bovendien was dit in de periode vlak voor de machtsovername en heeft het geleid tot uw vertrek. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dergelijke zaken niet meer zou kunnen herinneren en zou kunnen preciseren.

[...]

Dat deze persoon hiervoor bovendien naar uw winkel zou komen, terwijl hij aan de overkant van de rivier woonde (CGVS, p.11), is niet aannemelijk. U verklaarde dat het op een vrijdagmiddag was en de andere toen gesloten waren, omdat vrijdag een rustdag is en mensen gaan bidden, waardoor hij bij u terecht kwam (CGVS, p.12). Gevraagd hoe het kwam dat hij in uw dorp was, antwoordde u dat hij op zoek was naar iemand die zijn uniform kon aanpassen (CGVS, p.12). Het is echter niet aannemelijk dat deze persoon op een vrijdagmiddag, wanneer alles gesloten is, in een dorp over de rivier, besluit op zoek te gaan naar iemand om zijn uniform aan te passen. Zelfs als u toevallig de enige was in de omstreken die open was op dat moment, is het niet geloofwaardig dat het maken van dat uniform specifiek op dat moment hoefde te gebeuren. Als het werkelijk zo dringend was om het uniform te maken, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat hier binnen de dienst van deze persoon voorzieningen voor zouden zijn.

Dat de taliban u bovendien als ongelovige zouden bestempelen omdat u in totaal 4 keer een uniform van iemand van het leger zou aangepast hebben is weinig aannemelijk. Geconfronteerd met de vraag of de taliban op dat moment, vlak na de machtsovername, niks beters te doen hebben dan iemand die een paar keer uniformen aangepast heeft te vervolgen, antwoordde u dat ze u onder druk zetten door de job van uw vader en ook omdat u meegewerkt heeft door uniformen aan te passen (CGVS, p. 23). U heeft de bedreigingen aan uw vaders adres echter niet aannemelijk gemaakt. Dat u dus daardoor problemen zou ondervinden met de taliban, is niet geloofwaardig. Dat de taliban u met de dood zouden bedreigen louter omdat u 4 keer een uniform heeft aangepast, is dat evenmin.

Bovendien werkte u niet alleen in uw kledingzaak. U had 2 mensen die bij u in de winkel werkten (CGVS, p.7). Volgens uw verklaringen bevinden deze mensen zich tot op heden nog in Afghanistan (CGVS, p.22) én houden ze nog steeds de winkel open. Het is niet geloofwaardig dat het werken aan het uniform dermate problemen voor u opleverde dat u het land diende te verlaten, maar uw collega's nog steeds zonder probleem de winkel kunnen openhouden. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u het uniform thuis naaide en niet in uw winkel (CGVS, p.22). U verklaarde dat iemand aan de taliban verklikt moest hebben dat u uniformen naaide (CGVS, p.1/17). Uit deze verklaring blijkt niet dat deze persoon vermeldde dat u dat enkel thuis deed. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban niet zou denken dat u het in de klerwinkel zou doen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u deze bedreiging zou ondervinden maar uw collega's hier volledig van gevrijwaard zouden blijven. Zelfs als de taliban zouden weten dat uw collega's er niks mee te maken hebben kan ervan uitgegaan worden, gelet op hun gedrag jegens u betreffende de job van uw vader, dat ze uw collega's ook als medeplichtig zouden zien. U verklaarde namelijk dat de taliban u medeplichtig noemden, louter omwille van het werk van uw vader, waar u ook niks mee te maken had (CGVS, p.17).

Het is bovendien bijzonder dat de taliban u zouden uitvragen over de activiteiten van uw vader, terwijl uw moeder gelooft dat het net de taliban zijn die hem vermoord hebben (CGVS, p.18). Het spreekt voor zich dat het niet geloofwaardig is dat de taliban zich hiermee zouden bezighouden terwijl ze uw vader zelf vermoord zouden hebben. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u geen concrete informatie heeft over uw vaders verdwijning (CGVS, p.23).

Dat de taliban bovendien 22 dagen zouden wachten om u voor de 2e maal te benaderen, is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u voor de eerste maal benaderd werd 2 dagen na de machtsovername (CGVS, p.23). Ze kwamen toen naar uw huis en dreigden ermee u te vermoorden als u geen informatie gaf over uw vader. Ze wachtten toen tot de 24e dag na de machtsovername om u opnieuw te benaderen (CGVS, p.23). Niet alleen is het niet geloofwaardig dat ze zo lang zouden wachten om u opnieuw te benaderen, dat ze u bovendien opnieuw zouden laten gaan zonder dat u antwoordde op hun vragen, terwijl ze u de eerste keer al met de dood bedreigden, is niet aannemelijk. U gaf aan dat ze u die keer meenamen naar het districtshuis, nadat ze uw huis doorzochten (CGVS, p.17).

Tijdens die huiszoeking hebben 7 taliban leden alles aangeraakt en bekeken (CGVS, p.17). Al uw vaders spullen hebben ze toen verbrand. Uw moeder had echter een koffertje voor juwelen, waarin ze de belangrijke documenten van uw vader bewaarde. Tijdens de huiszoeking hield ze dat koffertje vast waardoor de taliban het niet gevonden hebben (CGVS, p.20). Geconfronteerd met de eigenaardigheid hiervan antwoordde u dat ze het onder haar kleren verstopte en de taliban niet in detail op haar gelet hebben (CGVS, p.20). Dit is geenszins geloofwaardig. Het koffertje in kwestie bevatte volgens uw verklaringen de door u voorgelegde documenten van uw vader. Dit betreft verschillende certificaten van A4 formaat alsook enkele badges. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder een koffer van die grootte onder haar kleren kon verstoppen zonder de aandacht van de taliban leden te trekken. Dat ze bovendien de tijd gehad zou hebben dit koffertje te gaan halen en dan ook nog te verstoppen, op het moment dat 7 taliban leden uw huis binnenkomen en beginnen te doorzoeken, is niet aannemelijk. Dat de documenten van uw vader op dat moment in dat koffertje zouden zitten terwijl uw vader vermist is en de laatste plaats waar hij was zijn werk is, is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat hij de documenten niet nodig had op zijn werk (CGVS, p.20). Opnieuw geconfronteerd met de eigenaardigheid dat uw vader zijn werkbades niet zou nodig hebben op het werk antwoordde u dat het niet de originelen waren maar kopieën (CGVS, p.21). Het is echter bijzonder dat uw vader kopieën zou maken van die documenten voor jullie thuis terwijl jullie deze niet nodig hebben. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet weet waarom dat was, het was uw vader zijn zaak en dus zijn keuze (CGVS, p.21). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader uw gezin op die manier, onnodig, in gevaar zou brengen.

U verklaarde dat u na de huiszoeking werd meegenomen naar het districtshuis waar u enkele uren vastgehouden werd (CGVS, p.17). Daar dit reeds de 2e keer was dat de taliban u benaderden en dreigden u te vermoorden werd u geconfronteerd met de vraag waarom de taliban u niet gewoon dan en daar zouden vermoorden als dat hun wens was. U antwoordde dat het mogelijks de bedoeling was van de taliban om uw vader te lokken op die manier (CGVS, p.24). U verklaarde echter dat u maar 2 uur heeft vastgezeten (CGVS, p.24). Het is geenszins geloofwaardig dat de taliban geloofden dat dat voldoende zou zijn om uw vader, die op dat moment bijna een maand spoorloos is, opnieuw tevoorschijn te laten komen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het dankzij uw oom en de 2 dorpsoudsten was dat u zo snel vrij was en u anders mogelijks nog dagen had vastgezeten (CGVS, p.24). Het is niet geloofwaardig dat de taliban zo zouden afwijken van hun plannen louter omdat uw oom en 2 dorpsoudsten, mensen waar de op dat moment regerende taliban geen verantwoording aan heeft af te leggen, hen dat vragen.

U werd toen vrijgelaten omdat uw maternale oom toen samen met enkele dorpsoudsten gekomen is, om zichzelf garant te stellen voor u (CGVS, p.17). Het is niet geloofwaardig dat de taliban u zou laten gaan omdat 2 dorpsoudsten en uw oom dat vragen, zeker niet omdat de persoon die u ondervraagde in het districtshuis aangaf dat hij de taliban leden die de huiszoeking deden de opdracht had gegeven u terplekke te vermoorden als ze bewijs vonden (CGVS, p.17). Hij liet u toen gaan en benadrukte dat uw procedure niet beëindigd was maar dat hij binnen 3-4 dagen opnieuw iemand zou sturen (CGVS, p.17). Hij zou toen aan 3 mensen gaan vragen over uw job als naaier van uniformen en als die 3 mensen het bevestigden zou hij u doden. Het is niet aannemelijk dat de taliban u zouden laten gaan en de kans laten te vluchten in plaats van u 3-4 dagen in het detentielokaal vast te houden, des te meer omdat ze op dat moment reeds de volledige controle hadden.

Dat 2 dorpsoudsten zich bovendien garant zouden stellen voor iemand die ze totaal niet kennen overtuigt geenszins. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het hun plicht was als dorpsoudsten u te verdedigen (CGVS, p.24). Dit is echter niet geloofwaardig.

Dat deze bovendien na uw vertrek geen problemen meer ondervonden met de taliban is dat evenmin. Daar u oom en dorpsoudsten zich garant stelden voor u en u daarom vrijgelaten werd, is het aannemelijk dat zij verantwoordelijk gesteld zouden worden voor het feit dat u gevlucht was. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw oom had verteld dat u 's nachts vertrokken was en zelfs uw moeder het niet wist (CGVS, p.23). Het is echter niet geloofwaardig dat ze uw oom geloven, en dan ook gerust laten, wanneer hij dat verklaart maar ze u niet geloofden toen u verklaarde dat u niks wist over de huidige situatie van uw vader. Hiermee geconfronteerd antwoordde u eerst driemaal naast de kwestie alvorens u uiteindelijk verklaarde dat het mogelijks 2 verschillende zaken waren omdat uw vader voor het leger had gewerkt en uw oom zich gewoon garant stelde (CGVS, p.24). Dit houdt echter geen steek. Bovendien is de maatschappij in Afghanistan zo gestoeld op sociale en familiale banden dat uw oom, na de beschuldigingen en bedreigingen aan uw en uw vaders adres, alle krediet reeds verloren zou hebben. Het is dan ook in geen geval geloofwaardig dat de taliban na uw vertrek geen andere vragen meer hadden voor uw oom en deze dus ook gewoon lieten begaan, nadat hij zich garant had gesteld voor uw vrijlating. Dat hij wegkomt door te zeggen dat hij een fout heeft gemaakt door zich garant te stellen voor u (CGVS, p.23), valt niet te rijmen met het gedrag van de taliban jegens u wanneer ze u uithoren over uw vader. Daar ze na uw vertrek ook niet meer aan uw oom komen vragen waar u zich momenteel bevindt (CGVS, p.25), terwijl ze hem erop hadden gewezen dat het zijn verantwoordelijkheid was u terug te vinden (CGVS, p.18), kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u, wanneer u terug zou keren naar Afghanistan, geen last meer zou ondervinden.

Ten slotte is het niet geloofwaardig dat u op het moment van u vertrek, 25 dagen na de machtsovername, zonder probleem van uw dorp tot Kabul en dan Nimroz kon geraken. U gaf aan dat u met de auto was (CGVS, p.24). Gevraagd hoe u dan ongezien daar kon geraken terwijl de taliban op dat moment overal controle had, antwoordde u dat u nergens gecontroleerd werd (CGVS, p.24). Dit is niet geloofwaardig. Het is

niet aannemelijk dat de taliban, op zo een korte tijd na de machtsovername, geen controles zouden uitvoeren, zeker in de hoofdstad. Nimroz ligt bovendien helemaal aan de andere kant van het land. Het is geenszins geloofwaardig dat u over die hele afstand nergens in aanraking kwam met taliban leden.”;

(iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor die van uw vader. U legde ook een visitekaartje voor van uw werk als kleermaker. Het is bijzonder dat u als analfabeet een dergelijke kaart gemaakt zou kunnen hebben. Hoe dan ook kan dit visitekaartje, samen met de foto's van u en het blad met daarop de maatafmeting louter aantonen dat u als kleermaker gewerkt heeft, hetgeen hier niet betwist wordt. Van de badges en documenten van uw vader weet u van geen van de documenten te specificeren wat het precies is. Ter uwer verdediging haalde u aan dat u ongeschoold bent en het dus onmogelijk is voor u de inhoud te kennen (CGVS, p.21). Geconfronteerd met het feit dat u meer informatie had kunnen vragen aan uw oom, antwoordde u bevestigend (CGVS, p.21). Hierop antwoordde u dan weer dat u niet wist over welke documenten vragen te stellen (CGVS, p.21). Dat u over dergelijke zaken tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met achtergebleven familieleden in Afghanistan. Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om er zich terdege over te informeren. Sedert uw aankomst in België op 16 december 2022 is intussen ongeveer een jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over de voorgelegde documenten.

Daarnaast kan u ook geen enkele recente foto voorleggen van u met uw vader. U legde een kinderfoto neer waarvan u verklaarde dat u het bent met uw vader. Gevraagd of u geen recente heeft, antwoordde u dat al uw foto's in de huiszoeking werden verbrand (CGVS, p.20). U verklaarde echter dat de foto in kwestie geprint werd vanuit uw gsm (CGVS, p.20). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zo een oude foto op uw gsm zou hebben maar geen enkele recente foto zou bezitten op die gsm. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nooit de kans had een recentere te trekken (CGVS, p.20). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u geen recente heeft omdat de taliban alle foto's verbrand hadden. Van de kopie van de dreigbrief die u voorlegt, heeft u geen idee over de inhoud (CGVS, p.19). Dat u opnieuw niet meer informatie vroeg, over een brief waar u persoonlijk in bedreigd werd, is bijzonder. Het werkcontract en de brief van uw werkgever, zijn irrelevant voor de beoordeling van uw dossier. Hetzelfde geldt voor uw attest van de cursus Nederlands. Het feit dat u werkt in België en tracht de taal te leren zijn geen factoren die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Uit uw onderhoud blijkt dat ook de mensen waarmee u zich omringt hier in België Afghanen uit het opvangcentrum zijn (CGVS, p.7-8). Er kan dan ook redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat uw activiteiten in België niet van die aard zijn dat ze u zouden beletten opnieuw te aarden in de Afghaanse samenleving.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift vooreerst als volgt:

*“2° Omtrent de tewerkstelling van de vader van verzoeker binnen het Afghaanse Nationale Leger
Het CGVS stelt in essentie dat het relaas van verzoeker desbetreffend niet geloofwaardig is, louter omdat hij zeer gedetailleerde vragen omtrent de aard en de functie van de tewerkstelling van zijn vader binnen het leger niet accuraat genoeg kon beantwoorden.*

Inzake mag het niet verbazen dat verzoeker, als jongeman zonder enige praktijkervaring met het leger, niet exact weet welke functie zijn vader binnen het leger uitoefenend en wat deze functies in de praktijk inhouden, laat staan dat hij weet binnen welk bataljon deze actief zou zijn en alwaar deze gestationeerd was of missies uitvoerde, e.d.

Dat de vader van verzoeker hem gelet op zijn jeugdige leeftijd niet veel details omtrent het doen, laten en de praktijk van het leger wou meedelen, vormt een valabel en logisch argument.

Verder is het duidelijk dat er steeds beperkt contact was met vader (slechts 1-2x maand telefonisch) zodat er bijgevolg uiteraard weinig informatie omtrent de situatie van de vader van verzoeker kan worden gegeven.

Uit de documenten en foto's blijkt evenwel duidelijk dat de vader van verzoeker militair actief was.

Bovendien kon verzoeker een heel arsenaal aan vragen omtrent zijn vader en diens job, wel degelijk beantwoorden (p. 12 – 16 notities CGVS).

Indien al deze beantwoorde vragen niet volstaan, had het CGVS zelf aanvullende vragen moeten stellen.

Tot slot neemt het CGVS enerzijds aan dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging door de taliban of wraak van den de taliban, anderzijds wordt gesteld dat familieleden van medewerkers van de voormalige overheid (zoals militairen) niet sowieso hieronder vallen.

Verzoeker maakt evenwel uiterst aannemelijk dat zijn vader actief was als militair middels zijn verhoor en de overgemaakte stukken, daarbij komt dat alle contact met vader sedert de machtsovername verloren is.

Deze laatste kwam dus niet alleen in aanraking met daden van vervolging, sterker nog hij sneuvelde waarschijnlijk bij de machtsovername."

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die stelt vervolging van de taliban te vrezen omdat zijn vader actief was bij het voormalige Afghaanse leger, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over dit werk van zijn vader. Dat verzoeker hier in gebreke blijft, zoals in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde immers nog steeds contact te hebben met zijn familieleden in Afghanistan. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er tevens terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds wel weet te zeggen dat zijn vader gewond raakte, doch anderzijds stelt dat nooit vragen werden gesteld over deze verwondingen. Verzoekers jeugdige leeftijd vormt evenmin een verschoning voor zijn gebrekkige kennis. Temeer gelet op het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, waaruit blijkt dat verzoeker op 28 november 2022 een minimumleeftijd had van 23 jaar, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet in staat was om bij zijn vader naar diens werkzaamheden te informeren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn vader hem op zijn achttiende zou inschrijven bij het regime. Aangezien verzoeker blijkens voormeld medisch onderzoek minstens 21 jaar oud was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in september 2021, is het allerminst aannemelijk dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader dermate gebrekkig is.

Waar verzoeker wijst op de verklaringen die hij over het werk van zijn vader aflegde, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in deze verklaringen. Uit deze verklaringen blijkt echter evenmin dat verzoeker een gedetailleerde, doorleefde en coherente kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn vader. Waar verzoeker wijst op de door hem voorgelegde documenten en foto's inzake het werk van zijn vader, dient erop gewezen dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Op zich volstaan deze documenten en foto's evenwel niet om de geloofwaardigheid van het voorgehouden werk van verzoekers vader bij het voormalige Afghaanse leger aan te tonen en/of alsnog te herstellen, zoals op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het louter opnieuw verwijzen naar deze documenten en foto's in het verzoekschrift werpt geen ander licht op deze motivering.

De Raad wijst er voorts op dat in de voormelde motivering uit de bestreden beslissing ook nog op tal van andere elementen wordt gewezen die nopen tot het besluit dat aan de voorgehouden tewerkstelling van verzoekers vader bij het voormalige Afghaanse leger en de problemen die verzoeker en zijn vader omwille hiervan zouden hebben gekend, geen geloof kan worden gehecht, waaronder dat het niet aannemelijk is dat het werk van verzoekers vader eerst geheim kon worden gehouden en plots toch bekend zou zijn geraakt, temeer gelet op de talibancontrole in verzoekers regio van herkomst, alsook dat verzoekers oom niet sneller na de machtsovername door de taliban in Afghanistan op zoek ging naar informatie over verzoekers vader. Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Nochtans dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gewezen op algemene informatie met betrekking tot de situatie van personen die zelf voor de voormalige Afghaanse overheid werkten (*in casu*

houdt verzoeker voor dat zijn vader voor het voormalige Afghaanse leger werkte, waaraan echter geen geloof kan worden gehecht), terwijl anderzijds wordt gewezen op de situatie in hoofde van de familieleden van voormelde personen. Er is dan ook geenszins sprake van een tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

Vervolgens betoogt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“3° Omtrent de eigen problemen van verzoeker

Inzake dienen de uiterst beknopte notities die worden gemaakt bij een kort eerste gehoor bij de DVZ in verhouding te worden gebracht met een gehoor bij het CGVS waar ruim en urenlang de tijd wordt genomen om het relaas van een vluchteling / asielzoeker te achterhalen.

Het is immers duidelijk dat de DVZ verzoeker verzocht om beknopt te focussen op de recente incidenten, welke wel werden genoteerd, in tegenstelling tot de oudere en minder doorwegende incidenten welke aanleiding tot de asielaanvraag hebben gegeven.

Dat verzoeker omtrent de problemen voorkomende uit zijn job als kleermaker niets heeft gezegd bij de DVZ kan derhalve niet tegen hem worden ingebracht.

Te meer gezien hij hiervoor geen vragen kregen bij de DVZ en hij zich op de dag van het interview ziek voelde, bovenop de stress verbonden aan dergelijk interviews.

Verzoeker geeft ook spontaan bij aanvang van zijn interview bij het CGVS (en nog voor hem een vraag werd gesteld hierover) aan dat hij bepaalde zaken nog niet aan de DVZ had meegedeeld (cfr. p. 2-3 notities CGVS).

Dat deze informatie alsdan pas naar boven kwam, kan niet tegen verzoeker worden gebruikt.

Verzoeker heeft immers spontaan op het eerste moment dat hij volledig zijn verhaal zou mogen doen deze informatie naar voor gebracht.

Bovendien werden de uniformen aangepast voor één militaire klant, welke evenwel diverse keren langskwam met uniformen om ze aan te laten passen.

Het CGVS gaat er verkeerdelijk van uit dat één kant, diverse keren één en hetzelfde uniform liet aanpassen.

De vraagstelling van de interviewer en de notities zijn onduidelijk op dit vlak (p. 11-12 notities CGVS) en op het ene moment wordt in het enkelvoud naar één persoon gevraagd ('Uit welk bataljon kwam hij of waar was hij gestationeerd?') en iets later wordt in het meervoud naar meerdere personen gevraagd ('Waarom zouden ze niet gewoon een nieuw uniform vragen (...)')

In de praktijk kwam één persoon meermaals met uniformen (meer dan één) langs om er aanpassingen aan te laten doen.

Dat nabij gestationeerde militairen hun (al da niet nieuwe) uniform lieten aanpassen door een kleermaker is perfect aannemelijk; daar het vragen van een nieuw uniform niet per se een probleem qua 'fitting' oplost alsook daar het uniform, zijnde de dagdagelijks werkkledij, snel diende te worden aangepast (en niet op nieuwe, mogelijks ook niet perfect passende, uniformen werd gewacht).

Verder koppelt het CGVS overdreven veel belang aan de kwestie van de uniformen, terwijl de hoofdreden toch de bedreigingen aan de vader van verzoeker betreffen en het ook enkel hierdoor is dat verzoeker in het beeld van de taliban is gekomen.

Omtrent de bedreigingen aan de vader van verzoeker en bij consequentie ook aan verzoeker, welke verplicht werd informatie te schaffen, werden afdoende elementen aangehaald om dit aannemelijk te maken;

Verzoeker ontving een dreigbrief (welke hij overmaakte aan het CGVS), werd door de taliban meermaals verhoord, opgesloten in een cel, bedreigd, e.d.

Bovendien lijkt het CGVS er vanuit te gaan dat de taliban alwetend zijn.

De lokale taliban in het dorp van verzoeker, welke het lokale doen en laten kennen alsook de activiteiten van de aldaar woonachtige personen, zoals de vader van verzoeker.

Deze lokale taliban weten niet per se, al zeker niet kort na de machtsovername, wat hun afdelingen elders jegens aldaar gestationeerde militairen hebben ondernomen, noch welke militairen allemaal sneuvelden bij de machtsovername.

De vader van verzoeker was gestationeerd te Jalalabad op het moment van de machtsovername en sedertdien is er geen enkel teken van leven meer van hem.

Het is derhalve perfect aannemelijk dat hij gesneuveld is, minstens dat de lokale taliban ook niet wisten wat er met hem gebeurt was reden waarom zij verhaal haalden bij verzoeker.

Gelet op het voorgaande is het ook perfect aannemelijk dat de dorpsoudsten in overleg konden gaan met de lokale taliban, waardoor verzoeker slechts beperkt werd vastgehouden door deze laatsten.”

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te

geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de voorgehouden problemen omwille van zijn job als naaier hierin niet zou hebben vermeld. In de bestreden beslissing wordt er bovendien terecht op gewezen dat verzoeker hiervan evenmin melding maakte in het kader van zijn interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zijn verwijzing naar zijn gezondheidstoestand ten tijde van zijn volgend interview op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken geen verschoning vormt voor het onvermeld laten van dit element van zijn vluchtrelaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de problemen omwille van het werk van zijn vader bij het voormalige Afghaanse leger, waaraan geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*), als recente incidenten aanduidt waarop hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gefocust, zodat dient te worden aangenomen dat hij zijn beweerde problemen omwille van zijn job als naaier als *“de oudere en minder doorwegende incidenten”* beschouwt, temeer waar hij stelt: *“Verder koppelt het CGVS overdreven veel belang aan de kwestie van de uniformen, terwijl de hoofdreken toch de bedreigingen aan de vader van verzoeker betreffen en het ook enkel hierdoor is dat verzoeker in het beeld van de taliban is gekomen.”* Hierdoor wordt bijkomend afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Inzake verzoekers bewering, dat het perfect aannemelijk is dat nabij gestationeerde militairen hun uniformen laten aanpassen door een kleermaker in de buurt, dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker over deze aanpassingen amper of geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen kon afleggen, hoewel hij deze aanpassingen zelf stelt te hebben gedaan. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal op dit punt. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Te dezen merkt de Raad ook op dat in de bestreden beslissing nog andere elementen worden aangehaald die het besluit schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering problemen te hebben gekend naar aanleiding van zijn werk als naaier, waaronder de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaring dat zijn vader zijn uniform niet mee naar huis mocht nemen enerzijds en zijn verklaring dat de militairen gestationeerd bij zijn naaiatelier verplicht waren om met hun uniform naar hem te komen anderzijds, dat het niet aannemelijk is dat de militair die naar verzoekers naaiatelier kwam per se bij verzoeker terecht moest komen, dat het evenmin aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden vervolgen omwille van de vier aanpassingen die hij deed, dat het eveneens onaannemelijk is dat verzoekers twee collega's in het naaiatelier nooit problemen ondervonden, dat het voorts niet geloofwaardig is dat de taliban zoveel tijd tussen hun bedreigingen zouden laten verstrijken en uiteindelijk verzoeker meermaals lieten gaan, dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgestelde gang van zaken tijdens de huiszoeking van de taliban en tijdens zijn vasthouding door de taliban, alsook dat het niet aannemelijk is dat zijn oom en de dorpsoudsten geen problemen meer ondervonden met de taliban en verzoeker zonder controles door de taliban Afghanistan via Nimroz heeft kunnen verlaten. Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Nochtans dient herhaald dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Verzoekers uiteenzetting, dat de taliban niet alwetend zijn en dat de lokale talibanafdeling niet kon weten of elders gestationeerde militairen sedert de machtsovername al dan niet waren gesneuveld, werpt op de voormelde motieven geen ander licht. Redelijkerwijze kan bovendien worden verwacht dat het voor de lokale talibanafdeling eenvoudiger was om aan een andere talibanafdeling te vragen naar het lot van verzoekers vader dan het op de voorgehouden gekunstelde wijze ondervragen van verzoeker.

Waar verzoeker verder met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten en foto's stelt als volgt: *“Middels de voorgelegde zaken tracht verzoeker zijn relaas te staven, dat hij als vluchteling niet meer kan voorbrengen is logisch te verklaren. Dit mag niet tegen hem worden ingebracht. Het CGVS doet dit wel en gaat in feite gelet op de aard of datum van deze stukken, de bewijswaarde van elke stuk in twijfel trekken, hetgeen totaal ongepast is.”*, dient vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing aan verzoeker wordt verweten dat hij niet méér documenten heeft voorgelegd. Verder wordt in de bestreden beslissing wel degelijk op omstandige, inhoudelijke en pertinente wijze ingegaan op de door verzoeker voorgelegde documenten en is er dus geenszins sprake van het louter in twijfel trekken van de bewijswaarde ervan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtoollig motief dat het niet aannemelijk is dat verzoeker slechts één uniform meermaals vergrootte en verkleinde, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker ter terechtzitting verklaart dat hij in België in een nachtwinkel werkt, dat hij aldaar ook alcohol verkoopt en dat men hiervan op de hoogte is gekomen in Afghanistan waardoor zijn oom een dreigbrief heeft ontvangen waarin wordt gesteld dat verzoeker ter dood werd veroordeeld indien hij terugkeert naar Afghanistan en dat hij met dit werk moet stoppen, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt ter staving van deze beweringen. Indien zijn oom een dreigbrief heeft ontvangen, kan echter wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hiervan enig (begin van) bewijs kan voorleggen. Verzoeker licht ook niet toe op welke wijze men in Afghanistan op de hoogte zou zijn gekomen van zijn werk in een nachtwinkel in België, laat staan dat hij dit werk staft. Verzoeker maakt de door hem voorgehouden bedreigingen omwille van zijn beweerd tewerkstelling in een Belgische nachtwinkel dan ook geenszins concreet aannemelijk.

6.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

6.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de Taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de Taliban zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De Taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het

naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien

worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

6.3.3. *In casu* voert verzoeker aan dat hij Nederlands leerde en zich heeft aangepast aan de waarden en normen van de Belgische maatschappij. Hij stelt ter terechtzitting dat hij iedere dag twee biertjes drinkt, dat hij overspel pleegt en dat hij een tatoeage heeft op zijn arm. Hij voert aan dat hij goed is geïntegreerd.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofdte sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in 1999 (zie medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (zie *supra*)) werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in september 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was

verzoeker minstens 21 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van anderhalf jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij Nederlands leerde en zich heeft aangepast aan de waarden en normen van de Belgische maatschappij, dat hij iedere dag twee biertjes drinkt, dat hij overspel pleegt, dat hij een tatoeage heeft op zijn arm en dat hij goed is geïntegreerd, elementen die hij geenszins staft aan de hand van (recente) stukken, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en

dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. "incidents with at least one recorded fatality"*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan*

van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER